

NOVINE

Pobožen, družbeni, pismeni list za vogrskse slovence.

PRIHÁJA VSAKO NEDELO.

Cena Novin je na leto:

Doma	3 K.
v Ameriko	6 K.
za naročnike Marijinoga lista, če se jih več na eden naslov pošila, doma	2 K.
v Ameriko vsakoml na njegov naslov	5 K.

Cena ednoga falata je doma za naročnike Marijinoga lista 4 filere, za nenaročnike 6 filerov.

Dobijo se

Novine, Marijin list i Kalendar Srca Jezušovoga pri

KLEKL JOŽEFI,
vpok. pleb. v Čerensoveih,
Cseröld, Zalamegye. Naročnina i dopisi se tudi k toml moro pošilati.

Cena Novin z Marijinim listem i Kalendarom Srca Jezušovoga vküp je na leto:

domá, če za več naročnikov na eden naslov se pošilajo	4 K.
čl samo za ednoga	5 K.
v Ameriko vsakoml naročniki na njegov lasten naslov	8 K.

„Oni so pazili na njega.“

— Luk. XIV. —

Pazili so farizeuše na ljuboga Zveličitela, nam Svedoči sv. pismo, ne záto, ka bi ga nasledüvali, nego záto, ka bi radi njega vu nepoštenjé správilil pred lüstvom, štero je njega poslúšalo.

Ka dobro sodimo njihovo pazlívost, nam svedoči njegovo djánje i reči, vu šterih je on kára za volo njihove brezsrčnosti vu obdržávanji zapovedih. Tüdi drüga mesta sv. pisma nam to svedočijo. Tak na priliko, kde Jezuš kára farizeuše, ka samo odzvüna, na videnje držijo vero i zapovedi, so, kak pobeljena drvá, od znotra so pa puni jálnosti, odürjávanja ino brezsrčnosti, kak smrdlivo, črvov i gnjilobe puno drvo. Govorijo dobra, skrivomá so pa pripravni na vsako božno delo.

Pa kelko takši lüdih živé tüdi zdaj na sveti! Nikdár so lüdjé ne menje vüpanja meli do bližnjega, kak denéšnji dén. Sumnijo na bližnjega, vu lagoji glás správilijo nájbogšega prijátla pa zakaj? Záto, ár so samí tüdi ne na pravičnoj poti. „Kakši što je, tak si premišláva od drügoga“ pravi eden stári pregovor.

Denem na priliko: Tak míslim, ka bi daleč okoli mogeo ití dnesdén po sveti, či bi šteo náidti edno vesnico, kde ne ogovárjajo poglavárov ino ne iščejo krivice med njimi za volo bojne podpore i drügih pomočih. Ne tajim jas toga, ka se tá dela ne zvršávajo z cela prav. Samo to si moremo premisliti, ka je človeče delo ni edno ne popuno. Što je tisti, ki prav zná obsoditi potrebčino svojega bližnjega? Pa či bi što ednoga, ali drügoga znao, priglihati potrebočo mojo z tvojov je pa že nikak ne mogoče. Lüdjé pa rávno to delajo, kda práviljo: „Zakaj

ov telko dobi, zakaj jas nikaj, ali menje?“ Pa té reči dostakrát tak donijo vu vühi, kak či bi šteli praviti: „Nemáram, či on jezere dobí, naj samo meni tüdi dájo.“ Z drügov rečjov, on bi pripravén bio znoriti držánje, bi želo takše, ka njemi nikak neide pa bi te tiho bio, bi njemi lampe zateknjene bilé, či bi se li sto sirot jokalo okoli njega, štere nikaj ne dobijo. Takšim lüdem pišemo té rende. Tej so tisti, ki vseširok krivice iščejo ne záto, ka bi je popravili, nego záto, ka bi zdajšnje poglaváre vözmetali, njé postavili, ka bi te oni lahko delali to, ka zdaj poleg njihovoga guča drügi delajo.

Komi je za pravico, on po drügoj poti hodi. Pravičen človek ne išče sebé, nití svoj hasek, niti svoje části, kak so to delali farizeuše, nego na to gléda, ka je pravica. Kí pravico lübi, on se okoli zglédne pa či nájde siroto z drognov dečicov, štera si zaistino ne vej pomočti pa so jo poglavárje ne vpamet vzéli, ali jo je što ogrizeo pred njimi pa je zdaj te v nevoli brezi pomoči, ali je ona sáma na čedna bila pa je mesto poštene prošnje z protenjóm štela sebi správiliti potrebno podporo, te, právim, kí pravico lübi, on naj ide skrivomá k poglavárstvi pa je naj oprosi ne za sebé, nego za sirote, njim naj razloži njihovo potrebčino pa jas ne verjem, ka ga ne bi poslúhneli vidévši pravičnost i dobro srcé njegovo. To je tista práva pot po šteroj pravičen človek hodi. Ár se pravičen zná poníziti ino prositi ešče tam tüdi, kde bi meo juš zapovedávati. „Kak bom se ponizávao, misliš si, da je moj poglavár božen človek.“ Li misliš zdaj vu sebi. Pa si ne misliš čedno. Zná bíti; ka se med vnogimi poglavárami nájdejo tüdi krivični, kde je tisti stáliš na sveti, med šterim toga

ne bi bilo. Jezuš je 12 apoštolov meo, pa se najseo eden božen med njimi, da pa za toga volo se ne smejo vsi soditi. Pa dokeč je poglavár, je li nad tebé postávljeni ino si njemi dužen část skázati za volo njegove slúžbe, či ne za volo njegove peršone. „Poštüjte poglaváre,“ piše sv. Pavel apoštol, od sebé do naime samí Bogi račun dávali pa ne pazite na njé záto, ka bi vám samim pomágali krivico činiti, nego je pomágajte vu obdržánji ino občuvanji pravice. Tü tüdi valá to, ka edna dobra reč več vredna, kak jezero čemernih. Na dobro reč je pa samo tistí mogoči, kí sám po pravičnoj poti hodi ino ne sodi drügoga, dokeč vsakojački ne spozna njegova krivice.

Bojna.

Skoro bi smeo praviti, ka smo se navolili stálne zmáge. Že skoro neščejo, ali pa bole nemrejo vervati, ka bi mi telko zmágali. Vnogi si pogučí, ka to li ne istina, ve prej v Čerensovci nevejo to vse. Spoznam, ka jes sám tüdi nemrem zarazmiti popunoma, kak nam je mogoče, telko zmágati, da pa verjem, ár slúžbena vojáška poročila naznánjajo, pa sami rusi spoznajo, ka so biti. Neščem zato dosta gučati, kak idemo naprej. Ráj vam popišem vojna poročila, pa te te vidli, na je istina, ka se rus nemre staviti.

Vnogi se čedni, ka zakaj ve sklenemo mirá, či smo že rusa resan tak zbili. Zdaj van razložim, zakaj ne. Rus ne prosi mirá, ár bi rad nazáj dobo tisto, ka je zgübo, pa ovi si rávno tak računajo. Mi ga pa tüdi nemo prosili zdaj, gda je tiramo. Gda bo mir? To šče zdaj nezna. Žmetnoga

čaka že vsaki. Ali mejmo potrpljenje. Že pride čas, gda zbiti neprijátli sprevidijo, ka zobstom čakajo, ár ne ka bi nazáj dobili kaj, nego dén za dnévom, več zgúbijo. Gda to sprevidijo, te do prosili mir, pa znám, ka njim ga mi dámo, či smo naše namene doségnoli.

Zdaj pa glejmo poročila!

Galicija. Celi svet samo na Rusko-Polsko glédao v zádnejem časi, gde je rus zandrügim prisiljeni bio tá püstiti svoje postojánke. Na Galicijo si nišče ne mislo. Ednok pa samo prišeo nepričákani glás, ka smo v *Galiciji* prérdrli vojno linijo pa rusa tú tudí daleč nazáj porinili. Vlovili smo tú včasi prvi dén 6000 rusov. — V tom časi so nemci pá odzgoraj vzéli edno važno mesto rusí, po iméni *Narev*.

Na 250 kilometrov dugoj liniji smo zbili rusa. Po galicijskom napádi smo se scelov močjov vrgli na rusa. Vzéli smo njemi mesto *Zlocov* pa ga od *Vladimir Volinskija* do *Zlote Lipe* zbili. Vlovilí smo jih tú znova 10 jezér. Z namí vréd so túdi *nemci* grozovitno napadnoli ruse, tak, ka so se tej ne mogli inači branítí, *kak da so deco pa ženske nagnali pred sebé, náj bi strašno nemško strelbo z nedužnov krvjov stavili.*

Luck. Pri galicijskoj meji rus má trí trdnjave, štere so dozday ne bilé v nevarščini. Ali kak smo se mi v *Galiciji* genoli smo ruse tak pritسنoli od dvá kraj ka so té trdnjave zdaj že túdi v nevoli. Nájprve smo od zgoraj do trdnjave *Luck* prišli, štera je po krátkom boji spádnola.

Brodi. To velko mesto v Izhodnoj *Galiciji* smo tudí nazáj vzeli od rusa.

Grodno. Slednja trdnjava na severno-záhodnoj rususkoj zemli. Slednje vüpanje rususke vojske. Slednje. Ali ne dugo. Kak ove, tak smo njim tudí to vzéli. Zdaj že odpreta pot stoji pred nami. Stena, štera bi nas staviti mogla, je podreta. Ta smo pomeli vse rususke trdnjave, kak či jih nígdár nebi bilo, rusi na velko sramoto, nám pa na slávo. Nemajo se več gde opreti rususki šeregi. Zdaj je že daleč notri na rususkom plodimo.

Kelko rusov smo zgrabili? V augusti so pod austro-vogrskim poveljništvom bodeči šeregi 190 častnikov, 53.299 moštva vlovili pa zaplenili 34 štúkov 123 mašinpükš. Ravno tá vojska je pa od májuša máo zgrábila 2100 častnikov pa 642.500 moštva, zaplenila pa 394 štúkov, 1275 mašinpükš. Nemci pa glásijo, ka smo ž njimi vréd v tom vremeni ze dosta več, kak edno milijono rusov vlovili.

Francusko bojišče. Francusje so pri Münsteri napadnoli nemce, ali brez vsega uspeha, ár so je nemci krvávo odbili. Zvun toga je na celom bojišči premínoče dni mir bio.

Taljansko. Tú se túdi nikaj imenitnoga ne zgodilo, zvün či mo to zváli za imenitno, ka taljenske napáde odbijamo. Pa nanč toga ne bilo dosta. Na Prímorskom eno dvakrat, pa ednok proti Gorici so se mantrali taljánje, tak *navádno*, ka so bíti bilí.

Dardanelle. Zdaj že talján tudí pomága pri Dardanellaj, samo, ka se njemi lekaj ne zahválijo za to pomoč. Kak či svojo usodo prineso z seov svojim prijátlom. Tak so šče ne bilí biti, kak v zádnejih dnevaj.

Oničeni bataljon. Proti desnoj peroti törške vojske pri *Anafordi* so zavezniki večkrát napáde napravili v teh bitkaj so törkí eden celi bataljon oničili.

10 jezér mrtvecov. Tri dní so napádali zavézniki törke z groznov silov. Tej napádi so tak krutí bili, ka gda so je törkí odbilí, so 10 jezero mrtvecov najšli v postojankaj.

Morje. Nájvažneša dogodba na morji je obstrelávanje *angležkoga obrežja*. Eden nemški podmorski čun je pri *Haringtoni* strelao na *benzol továrno* štera je zevsemi hrámbami vréd v zrák zletela. Zostrelana fabrika je velka bila. Poveksáva zgübo to, ka na *Angležkom* malo takših fabrik je!

Na vože ž njimi! Tisti *Austriánski* pa vogrski podložnicje, kí posehno v *Ameriki* našim neprijátlom štrljivo delajo, do z 10 — 20 letnov vozov, alí z vešenjom kaštigani, gda domo prido, ár se z tem delom proti svojim bratom vojüjejo. (Kelko krugeo so že tam napravili naši, z šterimi so lejko rávno brata strelili na bojišči! Rediteó.)

Dom i svet.

Vaszary Kološ †

Vogrsko maticérkev v žalosti plava. Zgúbila je svojega očo, varüváča, — zgúbila je moža, ki je z močnov rokov znao odvrnoti protéče se nesreče od njé. *Vaszary Kološ* bivši vogrski hercegprimáš nas ostavo. Žatisno je svoje bláge oči, štere so tak velkov lübéznostjov čuvalé sv. vero na vogrskoj zemli. Ostavo nas mož, ki je v nájtežkeših časaj začno ravnatikatoličansko cérkev na vogrskom. Žalüjemo za njim vsi, ár čütimo, ka nas velki mož povrgeo.

Pokojni je rojen 1832. sušca 12-ga. Pri sv. krsti je imé *Ferenc* dobo. Njegov oča se túdi *Ferenc* zváo, pa je prosti krznár bio. Šesta dete je bio *Ferenc*, pa nájbole drági svdjemi oči. Sole je domá v *Keszthelyi* pohájao. Gda je šesto gimnázijo spuno; se vréd sv. *Benedicta* proso, kama so ga l. 1847. gorvzéli. Vtom redi je spunjávao dale svoje šole. 1855 je za méšnika posvečeni. V letaj 1854—69 je profesor bio v *Komáromi*, *Pápi* pa v *Esztergomi*. 1869—85-ga director pa ravnatel závoda v *Györi*. Leta 1885. so ga njegovi sooredovniki za prednjega opata vogrskih benedictincov zébrali v *Pannonhalmi*. Tú je ostao, do l. 1891-ga, gda je od krála vogrski hercegprimáš imenüváni. Leta 1893. ga jan. 16-ga je od *Leona XIII.* za kardinála imenüváni. Stem je doségno to nájvékšo část za pápom. Túdi kráo njemi podelo zandrügim velke časta. Nevtrüden delavec je bio pokojni že, kak prosti profesor, pa to delavnost je ne zavrgeo te túdi, gda je te prvi človik bio med vogrskimi katoličanci. Pisao je vnogo zgodovinski knjig, pa z tov delavnostjov si velko postenjë spravo pred vučenjákami.

V nájhüjši časaj je stopo na primáški stolec, ali boja se ne bojac. Zandrügim je gučao v državnoj hiži proti tistoj politiki, štera je stebiti želela kršćánstvo z vogrške zemle. Vnogo se vojüvao proti civilskomi zákoni, pa či brezi uspeha, toga je on bio kriv. V teh vnogih bojáj za pravico si ešče vékše poštenjë spravo, tak, ka ga prijáteo pa sovráznik v edno mero poštüvao. Ali vnogi posli, štere je njegova služba želela od njega so začali težiti gügavoga starca. Začüto je to, pa se ogno. Preh je püsto mlájšemi. Njemi je dojšlo. 1913. januára 1-ga se poslovo. Zapüsto je svojo službo, v šteroj je tak vnogo dobra včino. Dol je položo vse, samo edno palačo v *Pešti* nekelko dohodka si zgovoro; z šteroga je prosto živo v svojem letovišči v *Balatonfüredi*. Pokojni je nígdár ne bio zdrav človik, ali ležeči betečnik je ne bio nígdár. Zdaj v zádnejem časi je vlégeo. Ne je dugo bio betežen. Starost je hitro správila ž njim. Sept. 2-ga je zápro oči. Pokojnoga so premoči pondelek v *Keszthely* spravili, gde ga je večtrtek br. *Hornig Károl* vezsprém-ski püšpek, kardinál pokopao z velkov dvorbov. Tú, na svojem domi spi zdaj sladki sen velki mož, za šterim 12 milion vogrskih katoličancov žalüje.

Vogrsko Držanje pred Králom. Vogrške pa hrvatske varmeje so pred krála hodilo, naj izkážejo svojo zvestnost svojimi seromi vládari. Eden dén

prvle sta *Bárczy Števan*, pa *Weiskirchner*, peštanski, bečki pörgarmeistra bilá pred králom. Drügi dén so pa poslanicje värmej bili pred njim, pod vodstvom *Tisza Števana* grofa, vogrskoga ministerpredsednika.

V Beči so z velkov slovesnostjov sprijali vogrške pa horvatske goste. Celi Beč je z vogrskimi pa horvatskimi zastavami bio okrašeni. Gosti so se ne mogli naveličati one lepote, štera je na njé v Beči čakala.

Sept. 2-ga je šlo poslaništvo pred krála, koga je *Tisza* pozdravo v vogrskom jeziki. Kráó je tüdi vogrski odgovoro, potom pa z vnogimi gučao na krátci. Gda je do horvátov prišeo, te je naprej stopo br. *Škerlec Ivan* bán, pa hrvatski pozdravo krála v imeni svojega národa. Krála je jako razveselilo tá vdánost svojih národov, posebno pa to, ka so v Beči tak slovesno čakali visike goste.

Kak so naši ruše zgrabili. Ednok na eden lejpi i čisti den sam jas šou z J. . . poročnikom po patroli (járör) v S. . . ves, štera je ležala med našimi ino rusoskimi vojskami. V red smo se pobrali, tak nas je te deset bilo. Prle kak smo šli na pot nas je poročnik pita: „jeli ste vsi zdravi?“ pravo sam „ja“. Poročnik: „Kelko konzerv mesa mate z seboj? Odgovorim „Vsaki ma tri pri sebi. Pročnik: „Kelko mate patronov?“ Pravim k vsaki ma sto štirideset. Zaj idemo naprej. Gor po ednom visikom bregi smo šli, kmica takša bila, ka smo se notri v drevje tukli, jas sam notri v eden jarek spadno, v šterom je pol vode bilo. Poročnik ide za menom, pa nej vido či sam jas vgrabi, pa se tüdi notri poškaló. Tiho sva mogla biti. Te že nekak pri škrableva vö, te sva se z cotami pa stravov brisala.

Te pridemo k ednoj bistroj vodi, mostov smo nindri nej mogli najti, so rusi si prskrbeli ka bi leži zmerom bejžali, ka odzaja za seof moste ali vužgali, ali vtunili.

„Ka mo zaj delali, dale nemremo? Poročnik pravi; „Lejko je nej globoko, pa mo peški šli prejk.“ Jas sam si kuražo zeo pa sam notri stopo, ve bom plavao, či de globoko. Tijan na sredino pridem pa je nej bole globoko bilo do kolena. Poročnik kriči ka naj pazim, ka me voda nej odnesla. Jas sam že te prejk bio. Ovi te tüdi za menom idejo pa so srečno prejk prisli. Poleg vode je pri ednoj hiži posvet goro. Jas bi jako rad znao, ka tam notri je, ali ka delajo tam notri. Počakam ove malo, te z tihoma se vlečem k okni pa notri polüknem. Ja:

„Koga sam vido?“ Rusi so v ednom lunci (piskri) krumpline kühali. Mi smo počakali naj se rekši skühajo, ka smo že mi tüdi dugo nej krumplinov jeli, pa rususkih!

Gda so se krumplini skühali, te mi notri v hižo stopimo. Rusi so včasi roke gor držali, ka se prejk dajo, so za krumpline nej pitali, ka bo žnjimi, mi smo bilij tak trdoga srcá, ka smo njim ponüdili. Krumpline pojemo, sveča vogasne, eden čas v kmici sedimo. Te edna mačka, tak smo mislili vsi, v lonec tresnola. Mi spice vižigamo, ka bi mačko, iskali pa smo najšli, samo nej mačko liki pod štamptjov je vse trepeto rususki poročnik, (leitnand hadnagy). Te smo je vküp spravili, vsej rusov je bilo 23. Lepo smo se najeli, pa ruse zgrabili za tisto ka smo se malo štükli v logi, pa ka sva müva mokriva bila vgrabi. Od velikoga veselja sva se posüsila.

(R. F. z *Jürjeske fare.*)

Dravec Lujz †

Augusta 28-ga je mro v *Leipniki* na Moravskom od rane, na bojišči aug. 6-ga dobljene, eden celi mož, pravičen človek, právi krščenik, dober hišni oča, istinski domoljub, veren slovenec: *Dravec Lujz*, delovoditelj v Monošterskoj svilnoj tovarni, širitelj našega slovenskoga čiteva na Bojnečkom i voditelj Srca Jezušovoga bratovčine v Slovenskojvési.

Milo nam zajoče srce na to žalostno novico. Če komi, pred vsem tomi blagomi moži smo želeli: oj pridi nazaj v blagov svojih vojakov. I tam je ostao. V tújini ga zakriva grob, doma pa glási se tužen joč. Vsi ga žalujemo, vsem nam fali. Koga smo tak goreče ljubili, ne smo ga mogli na smrtnej posteli pohoditi i potolažiti, brez nas je mro, a — ne brez Jezusa. Tisto Božje Srce, šteromi na čast je v z velikim trüdom dao postaviti lepo kapelo v Slovenskojvési i v njej nastavo bratovčino, je nasé stisnoló njegovo düšo i jo z večnov slávov venčalo.

Rad je šó v boj. Bio je právi domoljub, z celoga srca se je vojsküvao za svoj mili vogrski dom. Vsa pisma njegova z bojišča nam poslana svedočijo to ljubav.

Bio je veren slovenec. Med našim ljudstvom malo koga sem poznao, ki bi se natelko brigao za svoj materni jezik kak on. Duša njemi je kipila od radosti, kda je zvedo za Novine šterih širitel je bio tak goreči, kak Mariji-

noga lista i nej samo širitel, nego tüdi priličen pisatel. Nikdár ga ne pozábimo. Bojnečko se lahko v žalno obleko zagné nad zgübov toga velikoga moža.

Dühovnikom je desna roka bio, právi svecki apoštol, ki je z svojim trüdom več düš rešo, kak vnogo dühovnikov. Prtili so se njemi, zavrgli ga, iz hiše odtirávali, pa je li širo božjo čast i kovao načrte, kak se bode on, če se vrné potegüvao za rešenje düš.

Ne se je vrno. Zaman ga čakamo. Čaka nas pa on v nebeskoj domovini, štero si je predvsem želó. Ne dugo pred smrtjov mi je pisao, ka bi jáko rad nazaj prišo v svoj mili slovenski kraj k svojoj ljubljenoj družini ali *ráj bi pa prišo v večno domovino*. Srce Božje je poslühnoó njegovo hrepenenje. K sebi ga vzelo. Odselo se od nas i v velikoj tugi povrgo svojo tovarišico i troje drobne dece pa teliko svojih častilcov, poznancov, dobrotnikov. Suzimo se za njega, ali tolažimo se, on moli za nas, on prosi za mili svoj slovenski narod, šteroga je tak jako-jako ljübo.

I mi mislimo na njega, molimo za njega i obdržimo njegov spomin v sebi z nasledüvanjom njegovoga življenja: naime, ka mo sveto živeli, ljübili svoj dom i svoj mili slovenski narod.

Počivaj v miri drági Lujz, naš nikdár nepozábni, dober pomočnik.

Vrednik.

Glási.

Od naših vojakov. Vlovljeni so na Ruskom: *Kocet Stefan* z Türnišča, *Kramar Stefan* z Trnja, *Krao Stefan* z Žižkov. — Mrtvi so: *Magyar Stefan* z Hotize, jedino dete dovice matere, ki je zapüsto ženo i edno dete; *Gabor Matjaš* z Črensovec, ki je zapüsto be-težno dete i ženo, i *Bicó Jánoš* z Beltinec, jedini sin *Bicó Jožefa*, gazdo na beltinskem grofovskom imánji. *Hozjan Stefan* z M. Polane i *Dravec Alojz* z Žíde. — Vsem se smiluj Srce Jezušovo. *Oživo je zakopani. Kopinja Jožefa* z G. Lakosa je žena že marciuša objokala, ár njo je glás poslaó pajdáš, ka je spadno i pa kak je zakopan mož. — Zdaj je pa te zakopani pisao, ka žive v ruskom zevzetnistvi v *Oreán-i*.

Drüga obletnica Dr. Ivanóczyjova. Aug. 29 je preteklo drügo leto, ka je oči zatisno veliki prijatelj vogrskih slovincov, dober dühovnik, právi domoljub. Té dén njegov naslednik, *Vadovič Rudolf*, iz predganice opomeno ljudstvo, naj moli za pokojnoga dobrotnika, drügi dén je pa *Dr. Rogač Franc*, tajnik,

sveto mešo služo za pokojnoga v tišinskoj cerkvi i pohodo njegov grob pri Sv. Benedikti z v Kúhar Stefanom, beltinskim plebanošom i vrednikom naših Novin. Po srčni molitvah se je poslovo od groba vtrgno iz rožic na njem lepo cvetécih ništerno v spominšteri bi vodo nas dúhovnike v ljúbezni do svojega naroda v dúhi Jezušovom po zglédi pokojnoga.

Okrstitev. Sept. 6-ga so okrstiti naš milostiven višji pastir v Szombathely-i, v svojoj hišnoj kapelici *Schweitzer* Eugena, sobočkoga okrog-linskoga sodnika. Boter je bio *Hodossy* Ladislav, králeske táble predsednik. — Triletnoga sina sodnikovoga pa bo krsto *Slepec* Ivan, sobočki ešpereš i plebanoš v Soboti.

Taborska pošta se stavila na sledéče številke: 26, 31, 77, 90, 96, 97, 105, 107, 108, 126, 130, 140, 143, 154, 155, 158, 160, 201, 211, 504, 506. — Na té številke se ne sme zvün pisma nikaj drúgo pošiljati.

Na koj morejo dati odgovor, ki od svojih vojakov pozvedavajo?

1. Privadek in krstno ime?
2. Kakšo šaržo je meo?
3. V keljkom polki (regementi), v šteroj stotniji (kompaniji, századi) ji v keljkom oddelki (cug-i, szakasz-i) je služo?
4. Kde i kda se je narodo?
5. Taborsko pošto keljko je meo?
6. Na šterom bojišči je bio zadnjokrat?
7. Kda je pisao zadnjokrat?
8. Od pajdašov kaj smo zvedili od njega?

Proščenje je bilo preminočo nedelo, na dén Angelov čuvárov v *Bogojini*. Slovesno mešo je V. č. g. *Hauko* Jožef čerensovski kaplán služo. Predgao je pa V. č. g. *Kúhar* Števan beltinski plivánoš. — Na málo mešo je pa na *Tišina* pa pri Sv. *Bedeniki* bilo prošćenje. Dnes pa na Búkovnici.

Od naših vojakov. Berdén Števan z Bogojine je pred 7. meseci premino. Njegovi so ga že skoro za mrtvoga meli, ár so nikšega glása ne dobili od njega. Zdaj je te prišla kárta z rususkoga, v šteroj naznáni, ka je vlovleni. Piše túdi, ka so trijé tam z Bogojine, pa so vsi zdravi.

Na bojišče potúvajoča domobranca, *Fuis* Alojz pa *Drvarič* Števan srčen pozdráv pošleta vsem slovencom.

Zerbica je štela oditi. Donša Petra, bogojanskoga kmeta žerbica se preminožo nedelo v noči odvérala pa odišla. Vseširo m so je iskali, da pa zobstom. Že so mislili, ka je vkrádjena pa so pri šandáraj že glásili. Ali na veliko veselje so žerbico v noršinskom logi najšli odvečara. Brznoj stvári se lekaj ne vidlo, ka voziti ščéjo ž njov, pa ráj odbežala.

Zahvála. Serec Alojz z Lipovec se z Rusko-Polskoga bojišča iskreno zahváli rediteli Lista za posláno čtenjé. Genjlivo popíše tísto veselje, s šterim na bojišči Marijine Liste sprimejo.

Lepo pismo so poslali vrednistvi Novin Brúneec Ferdinand z Dokležovja, Toplak Števan z Ivánec pa Pétek Jožef z Bogojine, ki služijo v 13-tom kano-nerskom polki.

Od srditih bojov nam piše z rususkoga bojišča Zerič Ivan z 23 peš-polka. Popíše nam túdi ono navdúšenost, štero je Aug. 4-ga vládala v strelnih járkaj, gda so zvedili ka Varšava spádnola.

Kak ranjence poštujejo. Nemeec Matjaš z Filovec nam naznanja, ka je v Tescheni, kde se i on nahaja, en grof vse ranjene i betežue vojake bogato dao pogostiti i obdariti. Do súzgenjeni molijo zdaz vnogi za dobroga gospoda, ki je prešti mao požrtvovalnost vojakov, štera se je za obrambo domovine raniti dala.

Dvanajset sinov spadnola. Nemške novine pišejo od edne tirolske družine, štera je zgúbila svojih dvanajsetero sinov v bojaj za domovino. Vseh dvanajsetero sinov, šteri so bili stari 18 do 40 let, je služilo pri tirolskih ca-sarskih strelcaj. Dva sta spadnola na Polskom, trije v Galiciji, dva na italijanskem bojišči, dva v Besarabiji, ovi pa pri mesti Štrij. Materi je srce malone počilo od žalosti, gda so njoj naznanili, kakša usoda je zadela njenih dvanajsetero sinov. Verna tirolka se je pa zato li potolažila pa pravila: „Gospon Jezuš Kristuš, ti znaš, ka sam pripravlena dati ešče teh šest sinov, ka je šče mam, naj bi samo bila zmaga na našoj strani.

Redek pripetlaj. Na Slovenskom se je zgodilo (Dole pri Litiji), ka je stara mamica Elizabeta Poglajen jako goreče prosila Boga, ka bi njoj Bog

poslao domo vnúka Antona Dolenc, ki je bio na bojišči, ka bi ga ešče ednok rada vidila pred smrtjov. Nišče je nemislo, ka bi njoj bila prošnja posluh-njena, mamó je pa li mela močno vero, ka pride, či ravno ka je že dugo časa ne bilo nikšega glása od njega. Pa resan pride dneva prvoga augusta nje-ni vnúk kak ranjenec domo. Stara mamica, štera je bila stara ze 90 let, ga je spoznala. Gda je spregovorila ž njim nekolko tolažljivih reči, njemi je segnola v roko, pa je zatem začnolomirati. To je zaistino redek pripetlaj!

Prošnja. Edna bratonska ženska je dneva 24 augusta, gda je šla s Sobote s senja, zgúbila molitveno knjigo pa v njoj 38 koron penez. Da je ta ženska siromaška, štera si s težkim trúdom služo krúh, zato naj bo tak dober, što je te peneze najšeo, naj njoj je povrne nazaj. Ženska stanjúje v Bratoncih pod 53. hižnov številkov.

Najnovéše.

Rususki cár prek vzeo na vojski seregov najvišise zapovedalništvo; — Nikolaj Nikolajevič vojvoda pa na Kaukazusi za vicekrála poslana.

Bulgária že duže ne šče čakati proti Serbie; — za volo Macedonie koron novo boj bode.

Anglužje novo strlili za stúki na Westend i Ostende; sledni — mesto 2 bel-ginski človeka mrlé.

Na rususki bojišči sredo pá 4400 moštva prišlo v nasa roké.

Pošta.

Maček Ivan. Sv. Jürij. Dobo sem naro-čnino. Bog plati. **Harcan Jula.** **Schöpfendorf.** Sina iššem gor, za trúd ne dáte nikaj. Na podporo Novin dani 2 K sem sprejeo, Bog plati. **M. Crnci.** Od vaših peteri laflasti báb nikaj ne mo pisali. Pésje lajanje se ne čúje v nebo. **Krog.** Pijanec, či od svoje siromaške družine vkráj jemljé i odava, pa kúpec, ki od njega kúpáje, nematá srca. Takše je, ne sram, čeravno je pokaramo. Molite za njé.

Hozjan Stefana materi. **M. Polana.** Vaš sin, šteri je leta 1893. rojen, je dec. 26-ga pri Dunajci junaško smrt prestao. **Hegedúš M. Sodišinci.** Za zdaj sem samo telko odgovora dobo, ka je med marc. 21—31 dné premineo. Dobim pa še drúgoga. Tečás molimo. **Pozvedávajočim od vojakov.** Na svako pitanje morete odgovor dati, kak v denesnjih Novinah čitate! Ki na vse ne dá odgovora, se njegov ne more goriskati. Dobro si to zapomnite! Najbole je tá pitanja vóvrezati z Novin i ž njih dol vsele pisati pri zvedávanji.